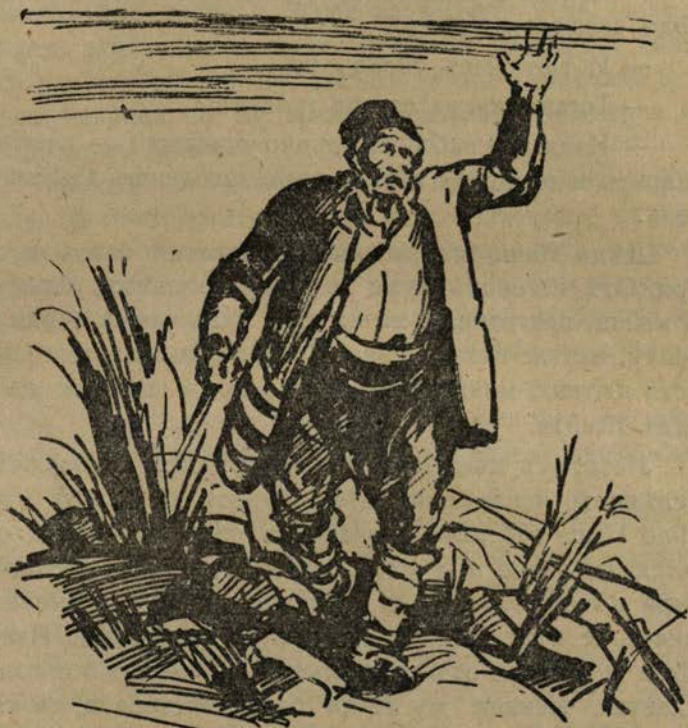

любува на хубавия день. Обърна се да погледне отвеснитѣ скали на „Бързика“ и остана очуденъ. Скалитѣ бѣха мрачни, рѣката Места не отразяваше слънцето въ водитѣ си, и то не прелиташе надъ планината като ято бѣли гълъби. Сърдцето му се сви отъ мъка, наведе глава и се замисли за своя старъ животъ.

Единъ герестъ пѣтелъ подхвъркна, кацна на дворния плетъ, погледна къмъ „Църквинката“ и изкукурига. Дѣдо Нашо чу кукуригането, наведе се, взе камъче отъ земята, нагани се да замѣри пѣтела, но до слуха му достигнаха чести удари.

— Кой ли се е заловилъ, кжща да гради? — продума гласно дѣдо Нашо и заоглежда наоколо да види подрамитѣ зидари.